

Arrest

nr. 252 188 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 13 augustus 2019.

1.2. Op 8 oktober 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 8 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 16 juni 1989 geboren in Maracay, Venezuela. Van uw geboorte tot 2015 woonde u in Turmero in de staat Aragua. U bent alleenstaand en u hebt geen kinderen.

In 2014 nam u deel aan enkele marsen tegen de regering. De laatste keer dat u deelnam was in januari 2015. U raakte lichtgewond aan het been door een rubberen kogel en had last van uw ogen door de traangasgranaten, maar afgezien daarvan ondervond u geen gevolgen omwille van uw deelname aan marsen.

In februari 2015 reisde u naar Panama omdat u daar een jobaanbieding had gekregen. U zocht uiteindelijk ander werk en werkte daar tot eind 2018 als logistiek assistent voor het Agencia Continental de Ventas. U probeerde uw werkvergunning te verlengen maar dat lukte niet. In Panama nam u enkele keren deel aan een betoging tegen de Venezolaanse overheid, maar u ondervond hierdoor verder geen problemen. De periode dat u in Panama woonde keerde u drie keer terug naar Venezuela. De eerste keer was in februari 2017, de tweede keer in november 2017 en de derde keer was in juli 2019. Al deze keren nam u het vliegtuig van Panama naar Venezuela. Voor u een laatste keer van Panama naar Venezuela vertrok kocht u in juni 2019 bij een reisbureau in Panama een vliegticket naar Europa samen met uw nicht K. A. I.V. (DVZ X, CGVS X). Jullie zouden samen op reis gaan naar Frankrijk.

Bij uw terugkeer naar Venezuela in juli 2019 raakte u verwickeld in de problemen van uw halfbroer J. F. S. B.. Hij was militair voor de presidentiële garde en werkzaam voor de medische dienst in het presidentieel paleis in Miraflores. Uw halfbroer is hiv-positief en kreeg zijn medicijnen via zijn werk. Begin juni 2019 had hij zijn ontslag aangevraagd omdat hij het niet langer eens was met de regering. Het antwoord was dat leden van de presidentiële garde geen ontslag kunnen nemen. Vanaf toen mocht hij niet langer naar huis in het weekend, maar moest hij op zijn werk blijven. Vanaf de maand daarna kreeg hij ook niet langer maandelijks zijn retrovirale medicijnen maar moest hij die elke dag gaan ophalen.

Op vrijdag 19 juli 2019 besloot uw halfbroer om te deserteren. Hij vertrok 's middag met een smoes en besloot niet meer terug te keren. Die middag ontving u een telefoontje van hem om uit te leggen wat er gebeurd was. Hij vroeg u om hem te vergezellen naar Colombia en zou u de volgende ochtend bellen om verder af te spreken. Die avond kwam een groep mannen naar het huis waar alleen u en uw moeder zich bevonden. Ze hadden militaire uniformen aan en riepen dat ze uw broer zochten. Uw moeder zei dat ze hem al meer dan een maand niet gezien had. De militairen deelden enkele klappen uit waardoor u en uw moeder op de grond vielen. Daarna gingen ze weer weg. Op zaterdag 20 juli 2019 ging u aangifte doen bij de politie. Daarna sprak u met uw broer af aan de bushalte waar jullie de bus namen naar Colombia. Uw moeder verbleef nog twee weken bij een vriendin waarna zij ook naar Colombia reisde.

Uw broer heeft een verblijfsstatuut in Colombia op basis van zijn medische toestand (salvoconducto) en heeft de vluchtelingenstatus aangevraagd. Hij heeft geen paspoort om te reizen. Zelf besloot u Colombia te verlaten omdat het geen goede economie heeft en er onveiligheid heerst.

Op 30 juli 2019 nam u het vliegtuig van Colombia naar Panama waar u één week later, op 5 augustus 2019, het vliegtuig nam naar Spanje. Op 6 augustus 2019 nam u het vliegtuig van Spanje naar Frankrijk waar u op 8 augustus de flibus naar België nam. Hier diende u op 13 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw geboorteakte, informatie aangaande de functie van uw broer in het leger, de aanklacht die u indiende bij de politie, uw vliegtickets, informatie over het verblijfsstatuut van uw broer in Colombia en vijf persartikels over de behandeling van familieleden van militairen.

A. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in

het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt omdat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

Ten eerste komen uw verklaringen over de data waarop de feiten zouden hebben plaatsgevonden niet overeen met de beschikbare documenten die u voorlegt. U verklaart immers van 3 tot en met 20 juli 2019 in Venezuela te zijn geweest. Op 20 juli 2019 zou u samen met uw broer het land verlaten hebben en zouden jullie met de bus naar Colombia zijn gegaan (CGVS 1921376, p.6, p.12-13). Om te bewijzen dat uw halfbroer op dit moment effectief in Colombia verblijft legt u zijn documenten van de migratiedienst in Colombia voor. Daarop staat echter zwart op wit dat hij op 12 augustus 2019 Colombia binnenkwam via de grens met Cúcuta. Deze informatie wijst er dan ook op dat uw verhaal betreffende jullie gezamenlijke vlucht naar Colombia een verzinsel is. Het lijkt er dan ook op dat u een eigen versie van de feiten hebt gegeven met oog op het vergroten van uw kansen tot het verkrijgen van een statuut van internationale bescherming terwijl u zelf eigenlijk om andere redenen naar Europa reisde. Dit vermoeden wordt bevestigd door het feit dat u uw vliegticket van Panama naar Europa reeds in juni 2019 aankocht. U verklaart dat door te zeggen dat u samen met uw broer niet een reis naar Frankrijk plande omdat jullie Parijs wilden bezoeken (CGVS 1921376, p.17). Deze verklaringen komen echter niet overeen met wat uw broer hierover zegt. Zij zegt namelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze al in juni 2019 beslist had naar België te reizen en zij vermeldt nergens iets over een toeristische reis naar Frankrijk maar geeft aan dat zij naar een ander land wilde gaan omdat ze in Panama niet gelukkig was en het leven er te moeilijk was geworden (CGVS 1923175, p.11, p.19).

Gezien de geloofwaardigheid van de gezamenlijke vlucht van u en uw broer en uw algemene geloofwaardigheid door de bovenstaande vaststellingen ernstig aangetast zijn, kan evenmin zomaar geloof worden gehecht aan de overige delen van uw asielaanvraag, zoals de inval door leden van de presidentiële eregarde op vrijdagavond 19 juli in de woning van u en uw moeder om uw broer te zoeken. De geloofwaardigheid daarvan wordt definitief teniet gedaan door de op het CGVS neergelegde klacht die u stelt te hebben ingediend bij de Bolivariaanse nationale garde op 20 juli 2019. De inhoud van deze klacht komt in het geheel niet overeen met de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud aflegt. In de klacht staat immers vermeld dat militairen van de eregarde op vrijdagavond 19 juli uw woning binnenvielen en jullie bedreigden en sloegen en dat ze dat deden om te voorkomen dat mensen die het nationaal territorium vanuit een ander land betreden informatie zouden doorgeven aan het buitenland over wat er in Venezuela gebeurt (zie klacht). In deze klacht laat u dus uitschijnen dat het omwille van uw verblijf in Panama zou zijn dat men naar uw woning kwam. Nergens wordt er iets vermeld over het feit dat men op zoek zou zijn geweest naar uw broer. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd wat er in de klacht staat die u voorlegt. U verklaart daarop dat er instaat dat mannen naar uw huis kwamen en dat die op zoek waren naar uw broer. U wordt geconfronteerd met het feit dat er niets in staat over het feit dat ze uw broer zochten en verklaart dat door te zeggen dat het lid van de nationale garde bij uw aangifte zei dat ze in de klacht zouden verhullen dat het om mensen van de presidentiële eregarde ging (CGVS 1923176, p.20). Een bewering die bovendien geen steek houdt aangezien er letterlijk in de klacht staat dat het ging om een groep van militairen van de eregarde (*militares de la guardia de honor*; zie klacht). U wordt nogmaals gewezen op het feit dat uw verklaringen niet overeenkomen met de klacht en u wordt gevraagd of u begrijpt dat dat vreemd overkomt. Daarop zegt u dat het document wel bewijst dat mensen van de presidentiële garde van Miraflores naar uw huis kwamen en dat ze jullie sloegen. Hier spreekt u zichzelf dan ook tegen aangezien u op dat moment wel beweert dat het bewijst dat het mensen waren van de militaire eregarde die naar jullie huis kwamen en jullie sloegen (CGVS 1923176, p.20). Als de feiten zich echter zouden hebben voorgedaan zoals u beweert mag men toch van u verwachten dat u bij uw aangifte zou vermelden dat deze militairen naar uw woning kwamen omdat ze uw broer zochten. Uit deze tegenstrijdigheden blijkt dan ook opnieuw het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

Bovendien is het ook onaannemelijk dat, mocht uw broer die dag gedeserteerd zijn, u de volgende dag een klacht zou gaan indienen tegen militairen die naar uw broer op zoek waren.

Jullie zouden immers al beslist hebben dat jullie even later het land gingen verlaten, dus is het niet logisch dat u zo nog een spoor van informatie over uzelf en uw broer zou nalaten. Al deze inconsistenties doen dan ook verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Het CGVS betwist op zich niet dat u de (half)zus bent van J. F. S. B., ter ondersteuning waarvan u uw eigen geboorteakte en die van uw halfbroer voorlegt waaruit blijkt dat jullie dezelfde moeder hebben. Het CGVS betwist heden evenmin dat uw broer in het verleden werkte voor de presidentiële eregarde, ter ondersteuning waarvan u eveneens verschillende documenten neerlegt. Ook de stelling dat uw broer deserteerde wordt op zich, mede gezien de neergelegde documenten van de Colombiaanse overheid, niet betwist. De loutere vaststelling dat u familielid bent van een militair die deserteerde, volstaat bij ontstentenis van geloofwaardige vervolgingsfeiten echter niet om aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Venezuela een geponde vrees voor vervolging hebt.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat u stelt vroeger regelmatig te hebben deelgenomen aan marsen tegen de regering en dit een laatste keer in 2015. U ondervond verder geen problemen ten gevolge van uw deelname en ging daarna ook niet meer protesteren. Ook in Panama ging u enkele keren naar betogingen tegen de Venezolaanse overheid, maar u ondervond hiervan geen gevolgen (CGVS 1921376, p.9-10). Deze deelnames zijn dan ook niet meer relevant voor het onderzoek naar uw aanvraag om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u nog identiteitsdocumenten neer die uw identiteit bevestigen. De vliegtickets die u voorlegt bevestigen dat u via Spanje en Frankrijk naar België kwam. Ook legt u nog enkele persartikels neer die betrekking hebben op de algemene situatie van politieke en militaire gevangenen in het land. Het verwijzen naar een algemene situatie volstaat echter niet om een nood aan internationale bescherming in uwv hoofde aan te tonen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de

bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen economische problemen had. U haalt immers aan dat u samen met uw nicht plannen had om een toeristische reis naar Frankrijk te maken en u had de vliegtickets al gekocht (CGVS 1821376, p.17). U woonde bovendien al enkele jaren in Panama waar u gewerkt had als logistiek assistent en spaargeld had opgebouwd (CGVS 1921376, p.6, p.17).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/_coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politioneel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politioneel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster en manifeste appreciatiefout aan alsook de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en rechtspleging en rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van redelijkheid en zorgvuldigheid en van de samenwerkingsplicht. Nadat zij de bepalingen waarvan zij de schending aanvoert citeert, stelt verzoekster dat de Raad meermaals oordeelde dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas *“dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »*. Deze vereiste is immers gebonden aan de samenwerkingsplicht.

Zij vordert in hoofdorde de vernietiging van de bestreden beslissing en stelt dat *“De verzoekende partij merkt vooreerst op dat het administratief dossier zonder stukken en COI- focussen werd overgemaakt. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de procedure voor uw Raad een schriftelijk karakter bekleeft. In dat opzicht, is de volledige kennisneming van het administratief dossier van cruciaal belang teneinde de inhoud ervan te kunnen nagaan, de besluiten die de verwerende partij trekt uit de verklaringen der verzoekende partijen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat voor Vreemdelingen en Staatlozen in samenhang met de stukken - waarvan ze het vertaalde karakter niet kunnen nagaan - te bestuderen evenals de elementen die het dossier bevatten en waarop de verwerende partij haar beslissingen staft, te kunnen onderzoeken. In casu, wordt in de bestreden beslissingen meermaals verwezen naar het administratief dossier (stukken, documentatie van het CGVS,...) die de verzoekende partij niet heeft kunnen onderzoeken. Daarbij, voorziet artikel 32 van de Grondwet dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en om er een kopie van te kunnen verkrijgen. Deze voorziening is voor de procedure voor uw Raad doorslaggevend omwille van haar geschreven karakter en het feit dat geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (art. 39/60, al. 2 Vreemdelingenwet). Om die reden, is het overmaken van het administratief dossier van cruciaal belang in de procedure voor uw Raad en dienen de litigieuze beslissingen te worden vernietigd ex de inbreuk op bovenvernoemde regelingen. De rechten van verdediging worden immers niet nageleefd, gelet een verzoekschrift zoveel mogelijk elementen moet omvatten, ten straffe van verwerping van nieuwe middelen. Het gebrek aan het volledig overmaken van het administratief belet een efficiënte verdediging der verzoekende partijen. Dusdanig worden dit laatste beginsel evenals dat van de gelijkheid der wapens ondermijnt. Uw Raad heeft trouwens in het kader van een laattijdig overgemaakt administratief laattijdig het volgende arrest getrokken - ook al stelde uw Raad eveneens dat de verzoeker de mogelijk had het dossier ter griffie te raadplegen: “Verzoeker stelt terecht dat hij werd belemmerd in de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de (schriftelijke) procedure van de Raad. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker een beroep diende aan te tekenen op basis van onvolledige informatie, waardoor de rechten van verdediging geschonden zijn” (RVV nr. 221 416, 20 maart 2019). Men kan in huidig geval enkel tot hetzelfde besluit komen zodat de litigieuze beslissingen dienen te worden vernietigd. »*

In ondergeschikte orde vordert verzoekster de toekenning van de vluchtelingenstatus. Zij stelt dat de verzoekende partij in haar bewijslast de plicht heeft om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte gevolgen te staven. Zij betoogt vervolgens: *“In deze oefening kunnen ook de verklaringen van de verzoekende partij aanvaard worden als voldoende bewijs wanneer de verklaringen plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. De verwerende partij breekt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij onder vermeende tegenstrijdigheden met documenten - die niet worden gevoegd aan het administratief dossier - en met nicht I. V. K. A. die andere vluchtredenen doet gelden dan de verzoekende partij. Er dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij en haar halfbroer, J. F., Colombia illegaal betraden zodat een verschil in de datum van effectieve binnenkomst in het land op 20 juli 2019 en die op het document van de immigratiedienst van Colombia met betrekking tot haar halfbroer mogelijk is.*

Hier kan geen vanzelfsprekend gevolg uit worden getrokken dat de verzoekende partij de gezamenlijke vlucht met haar broer heeft verzonnen, zoals de verwerende partij dit in haar beslissing op pagina 2 aanvoert. Daarnaast, is het de keuze van de verwerende partij om de bovenhand te verlenen aan de verklaringen van de nicht van de verzoekende partij die stelt dat zij in juni 2019 meteen naar België wou vertrekken op het moment van de aankoop van het vliegticket naar Frankrijk. De verklaringen van de verzoekende partij houden hieromtrent meer samenhang. Als het meteen de bedoeling was geweest om naar België te vertrekken, hadden ze even goed een rechtstreeks ticket kunnen kopen in plaats van de reisweg in Flixbus verder te zetten. Betreffende de argumentatie van de verwerende partij bij de klacht van 20 juli 2019, wijst de raadsman van de verzoekende partij erop dat deze niet werd gevoegd aan het administratief dossier en evenmin een vertaling bevat zodat deze de inhoud ervan niet kan nagaan. Daarnaast ontslaat de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij dat zij de halfzus is van een gedeserteerd lid van de presidentiële garde niet. Zij ontkent evenmin dat dergelijke situatie een aanleiding kan zijn tot vervolging – ook al hecht zij geen geloof aan de daden van vervolging die de verzoekende partij aanvoert. Doch toont dit aan dat er wel objectieve elementen worden aangevoerd waaruit een vrees tot vervolging kan worden afgeleid. Zodoende hoort het om de verzoekende het voordeel van de twijfel en de vluchtelingenstatus toe te kennen. De verzoekende partij kaart nog aan dat de verwerende partij niet naging of zij wel de mogelijkheid had om terug te keren naar Venezuela, (punt 6.4). Kortom, heeft de verwerende partij haar beslissing noch in feite noch in rechte correct gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft het beginsel van behoorlijk bestuur niet nageleefd en faalde in haar onderzoeksplicht evenals in haar zorgvuldigheidsplicht.”

Nog meer ondergeschikt vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dat verwerende partij onder verwijzing naar verscheidene COI-Focussen, die zij niet neerlegt, oordeelt dat verzoekster geen nood heeft aan subsidiaire bescherming. Zij stelt dat verwerende partij een samenwerkingsplicht heeft en anderzijds verplicht is rekening te houden met alle relevante elementen, met inbegrip van de situatie in het land van herkomst op het moment van het nemen van haar beslissing en citeert vervolgens het arrest MM van 22 november 2012 en stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dit standpunt deelt. Wat de motivering met betrekking tot de socio-economische omstandigheden in Venezuela betreft stelt verzoekster dat “Althans, verliest de verwerende partij uit het oog dat, als het inderdaad zo is dat de verzoekende partij jaren in Panama werkzaam was, zij tussen eind 2018 en juli 2019 in Panama leefde van haar spaargeld omdat zij niet verder genoot van enige werkvergunning. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Het feit dat de verzoekende partij een reis naar Europa reserveerde, betekent daarom niet dat zij in geval van terugkeer niet in de hierboven beschreven situatie van onmenselijke en vernederende behandeling zou terechtkomen. De verwerende partij onderzocht de situatie van de verzoekende partij op dat vlak niet eens, hoewel de verzoekende partij al gewag maakte van de medicatie die haar broer zich niet kon bemachtigen voor diens HIV-behandeling als hij niet verder in de presidentiële garde bleef dienen. De Verenigde Naties kaartten in februari 2020 - dus voor de COVID -, reeds dat een gezin op drie in Venezuela voldoende voeding ontbrak en dat mensen ondanks verkoop van hun goederen niet meer rond geraakten om basisbenodigdheden en voeding te kopen.”

Zij gaat vervolgens in op de verslechtering van de situatie door de COVID 19 epidemie. Zij stelt dat de politieke situatie en de medische tekorten in het kader van de pandemie voor de bevolking een nog groter gevaar met zich meebrengt en citeert daartoe uit The Guardian, "Mask, gown, gloves –none of that exists": Venezuela's coronavirus crisis", 17 maart 2020 en de Verenigde Naties; "L'ONU appelle à l'allègement des sanctions visant certains Etats pour mieux lutter contre le COVID 19, 24 maart 2020 ». Zij stelt verder, onder verwijzing naar reisadviezen van de Franse en Belgische overheid met betrekking tot Venezuela dat “brandstof gerantsoeneerd wordt over heel Venezuela en dat openbare voorzieningen (energie, water, telecommunicatie...) veelal gekenmerkt worden door "dagelijkse en langdurige onderbrekingen" en dat de inflatie, het gebrek aan medicatie, stromend water, medisch personeel de bevolking in vernederende en menonwaardige omstandigheden brengen die de Verenigde Naties er in maart toe leiden een oproep te doen om er de mensenrechten te verbeteren. Zij stelt verder dat de overheid de schuld voor de COVID-epidemie in Venezuela in de schoenen van terugkerende migranten schuift en verwijst daarvoor naar Delclas, M., “Au Vénézuéla, le pouvoir accuse les migrants qui rentrent de propager le coronavirus”, Le Monde. Zij stelt dat “Opposanten aan Maduro worden in Venezuela hard aangepakt. Zo leest men in de pers ten gevolge van een protest in maart 2020 : "At the United Nations, the High Commissioner for Human Rights said Venezuela's security forces were using increasing levels of violence against opposition supporters » en dat Frankrijk in mei nog hamerde op de voortdurende zware en herhaalde schendingen van de mensenrechten in Venezuela waardoor Europa Venezuela sancties oplegt; waardoor Maduro de Europese ambassadrice uit Caracas heeft gezet. Zij stelt dat verwerende partij dan ook moeilijk kan voorhouden dat de verzoekster in staat is van een doeltreffende en van niet-tijdelijke bescherming, ex artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet te genieten bij terugkeer.

Zij besluit dat het CGVS danig is tekortgeschoten in haar onderzoeksplicht, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht en dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Zij stelt tenslotte dat verwerende partij, conform de samenwerkingsplicht na te gaan of de verzoekende partij wel kon terugkeren naar haar land van herkomst. Zij verwijst naar het feit dat op “5 januari 2020 men op de internetpagina van de Franse buitenlandse zaken dat de internationale vluchten nog steeds tot tegenbericht in Venezuela zijn opgehouden” en stelt dat verwerende partij dit aspect helemaal niet heeft besproken in haar beslissing, hetgeen wijst op een gebrekkig onderzoek en een niet-afdoende gemotiveerde beslissing.

Zij vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen; ondergeschikt verzoekster de vluchtelingenstatus, of nog meer ondergeschikt, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoekster voegt aan het verzoekschrift de aanstelling bij het BJB en de bestreden beslissing toe.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Voorafgaande opmerking

Verzoekster vordert in hoofde de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien het administratief dossier zonder stukken en de COI-Focussen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd werd overgemaakt. Zij verwijst naar het schriftelijk karakter van de procedure voor de Raad en stelt dat een volledige kennisname van het administratief dossier noodzakelijk is teneinde de inhoud ervan na te gaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de advocate van verzoekster een kopie van het administratief dossier heeft aangevraagd op 21 december 2020 en dat het administratief dossier in bijlage bij een email van 22 december 2020 werd gestuurd naar de advocate (administratief dossier, dossier CGVS, document 1.1.). Voor zover uit de kopie van de email niet kan blijken welke documenten werden overgemaakt door verwerende partij aan verzoekster, wijst de Raad er op dat het aan verzoekster toekomt diligent te handelen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster na ontvangst van de email van verwerende partij deze laatste opnieuw heeft gecontacteerd om eventuele ontbrekende stukken op te vragen, noch legt verzoekster enig document neer waaruit zou kunnen blijken dat zij verwerende partij opnieuw heeft gecontacteerd. Voor zover het overgemaakte administratief dossier onvolledig zou zijn geweest, stelt de Raad vast dat verzoekster nog ruimschoots de tijd had om verwerende partij hierop attent te maken. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen enkel element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat verwerende partij niet of niet volledig heeft voldaan aan de vraag om een kopie van het administratief dossier over te maken aan verzoekster.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekster overeenkomstig de wet van 11 april 1994 inzake de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekster en haar raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal. Bovendien stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift tegelijk wordt opgeworpen dat de klacht van verzoekster van 20 juli 2019 niet werd toegevoegd aan het administratief dossier en dat ook geen vertaling werd toegevoegd, waarmee verzoekster doet uitschijnen dat verzoekster wel inzage heeft gehad in het administratief. Evenwel stelt de Raad vast dat beide elementen zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden.

Een schending van de rechten van de verdediging, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens haar verklaringen is verzoekster de halfzus van een militair die eerst luitenant was bij de Presidentiële Garde van President Maduro en die werkzaam was op Miraflores. Haar halfbroer is HIV-positief en kreeg zijn medicijnen in Miraflores. Vermits hij het niet langer eens was met het regime van Maduro meldde hij aan zijn overste begin juni 2019 dat hij ontslag wilde nemen maar kreeg als antwoord dat leden van de presidentiële garde geen ontslag kunnen nemen. Ten gevolge hiervan werd hem gedurende zes weken geweigerd om naar buiten te gaan; moest hij elke dag zijn medicijnen komen ophalen en dreigden ze ermee om zijn medicatie stop te zetten indien hij niet van gedacht zou veranderen (notities PO, p. 12). Op vrijdag 19 juli 2019 besloot hij om te deserteren, contacteerde verzoekster met de vraag om met hem mee te gaan naar Colombia en vielen 's avonds een groep mannen, waaronder mannen in militaire kleding, het huis waar verzoekster met haar moeder verbleef, binnen. Zij riepen *“waar is de verrader”* en sloegen verzoeksters moeder op haar hoofd en sloegen verzoekster in het gezicht (notities PO, p. 12). Daarop zijn ze vertrokken en hebben verzoekster en haar moeder naar het dichtstbijzijnde politiekantoor geweest waar ze werden doorverwezen naar het Openbaar Ministerie, die hen op hun beurt doorverwezen naar San Vicente, waar verzoekster uiteindelijk de klacht kon indienen. Daarna vertrok verzoekster met haar broer met de bus naar San Antonio, een dorp dichtbij de Venezolaans-Colombiaanse grens, waar ze een andere bus namen naar de brug Simon Bolivar, de brug die beide landen verbindt, waar ze smokkelaars betaalden om hen over de rivier te krijgen. Nadat ze tot in Cucuta waren gewandeld heeft verzoekster een *“informele groepering”* gecontacteerd die tegen betaling exit-entry stempels in haar paspoort zetten. Haar broer kon volgens haar verklaringen geen paspoort krijgen omdat dit voor de leden van de presidentiële garde verboden is (notities PO, p. 13).

5.3. Verzoekster legt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming een aantal documenten neer; waaronder een kopie van haar paspoort, identiteitskaart en geboorteakte. Niettegenstaande het om kopieën gaat, wordt haar nationaliteit en identiteit niet betwist en stelt de Raad vast dat deze voldoende zijn aangetoond; Verder legt zij ook documenten met betrekking tot de militaire dienst van haar halfbroer en zijn ziekte alsook zijn verblijfsstatus in Colombia. Daarnaast legt zij ook een aangifte (plus vertaling) neer, vliegtickets en 5 persartikels over familieleden van militairen in Venezuela (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker). De Raad stelt vast dat deze verzoekster een inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten en dat deze documenten relevant zijn voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming aangezien ze betrekking hebben op verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging in Venezuela; maar dat deze als dusdanig niet volstaan om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. De voorgehouden problemen van verzoekster met militairen en haar vrees voor vervolging in Venezuela vloeien voort uit de desertie van haar broer uit de Presidentiële Garde. De Raad stelt vooreerst met verzoekster vast dat verwerende partij niet betwist dat zij de halfzus is van J.F.S.B. en dat deze laatste HIV positief is, als eerste luitenant voor de Presidentiële Garde van President Maduro heeft gewerkt en momenteel op grond van zijn medische situatie een verblijfsvergunning heeft in Colombia.

Verzoeksters verwantschap met J.F.S.B. blijkt uit haar geboorteakte en de geboorteakte van haar halfbroer (administratief dossier, documenten neergelegd door de verzoekster, stukken 3 en 4). Verzoekster legt ook documenten voor waaruit blijkt dat haar halfbroer werd aangesteld in de Presidentiële erewacht (stuk 4) alsook kopieën van medische documenten waaruit blijkt dat hij HIV heeft (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 7 (resumen de atención).

Uit de landeninformatie geciteerd in de bestreden beslissing en bijgebracht door verzoekster bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming blijkt dat het Venezolaanse leger zich geconfronteerd ziet met grote aantallen soldaten en officieren die deserteren om diverse redenen. Vele soldaten worden, net zoals de bevolking getroffen door voedselschaarste maar leden van het leger deserteren ook omdat ze het niet langer eens zijn met het beleid van Maduro of omwille van bevelen die ze moeten uitvoeren. Het aantal aanvragen om ontslag is recent gestegen en de meeste aanvragen worden geweigerd (EASO, Venezuela Country Focus, August 2020, p. 6). Volgens een bron is het mogelijk voor beroepssoldaten om ontslag te nemen, maar waar het mogelijk is op medische gronden, kan ontslag omwille van het feit dat men het niet eens is met de regering problemen opleveren voor de betrokkene (zie Algemeen Ambtsbericht, Venezuela, juni 2020, p. 42-43). Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Venezolaanse autoriteiten niet de nodige middelen noch de wil hebben om alle deserteurs op te sporen en te bestraffen. Desertie wordt in artikel 523 van de Militaire Code ((Código Orgánico de Justicia Militar) omschreven als een misdrijf en de intentie om te deserteren volstaat om zich aan dit misdrijf schuldig te maken. In vreedetijd wordt desertie verondersteld onder meer wanneer de officier meer dan zes opeenvolgende dagen afwezig is (EASO, p. 60). De Guardia de Honor Presidencial, waartoe verzoeksters halfbroer behoorde, is een onderdeel van de Bolivarian National Armed Forces (FANB) (zie EASO, p. 27). Hoewel de landeninformatie verder geen specifieke informatie over de werking en het statuut van de leden van de Presidentiële Garde bevat, kan hieruit worden afgeleid dat de militaire wetgeving van toepassing is op deze militairen. Verder blijkt uit het Ambtsbericht dat vooral familieleden van complotverdachte militairen worden gearresteerd en gemarteld door de militaire inlichtingendiensten DGCIM en SEBIN en worden volgens Human Rights Watch in sommige gevallen de familieleden van verdachte militairen geïnterviewd om te achterhalen waar deze militairen zich bevinden (EASO, p. 45).

In de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan de door verzoekster voorgehouden problemen en de feiten die de directe aanleiding zouden geweest zijn voor haar vlucht uit Venezuela omdat enerzijds haar relaas met betrekking tot de vlucht met haar halfbroer op 20 juli een verzinzel wordt genoemd aangezien uit de documenten van haar halfbroer blijkt dat hij op 12 augustus 2019 Colombia binnenkwam en het feit dat zij haar vliegticket van Panama naar Europa reeds in juni 2019 aankocht. Anderzijds wordt ook geen geloof gehecht aan de inval van de leden van de presidentiële garde op vrijdagavond 19 juli 2019 aangezien in de door verzoekster neergelegde klacht bij de politie nergens wordt vermeld dat de mannen die bij haar thuis binnenvielen op zoek waren naar haar halfbroer terwijl zij verklaart dat de klacht dit wel vermeldt wanneer zij wordt gevraagd naar de inhoud van de klacht tijdens het persoonlijk onderhoud.

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij en haar halfbroer Colombia illegaal betraden zodat een verschil in datum van effectieve binnenkomst tussen haar verklaringen en de documenten die zij met betrekking tot haar halfbroer neerlegde niet automatisch tot de conclusie kan leiden dat zij hun gezamenlijke vlucht heeft verzonnen; stelt de Raad het volgende vast. Zoals hierboven aangehaald blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar halfbroer als lid van de Presidentiële Garde geen paspoort had. Evenwel legt zij een document neer van het Colombiaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de aanvraag van de toekenning van de vluchtelingenstatus of asiel waarin wordt vermeld "*manier van binnenkomst in het land: 12 augustus 2019 via de grens van Cúcuta*". Waar de plaats van binnenkomst overeenstemt met verzoeksters verklaringen, blijkt dit niet het geval te zijn wat betreft de datum waarop zij volgens haar verklaringen samen met haar broer Colombia is binnengekomen; nu zij verklaarde dat zij samen op zondag 21 juli 2019 Colombia zijn binnengekomen en ook in haar paspoort een stempel dd. 21 juli 2019 staat. Verzoekster verklaarde weliswaar dat deze stempel werd bekomen via een smokkelaar, maar verzoekster vertrok evenwel uit Colombia naar Panama op 30 juli 2019, dus voor de datum waarop haar halfbroer volgens bovenvermeld document met betrekking tot zijn asielaanvraag Colombia zou zijn binnengekomen. Uit haar verklaringen blijkt inderdaad dat verzoekster en haar halfbroer illegaal Colombia zijn ingereisd en dat de datumstempel in haar paspoort dus vals is. Voor zover het document m.b.t. tot haar halfbroer vermeldt dat hij op 12 augustus 2019 Colombia is binnengekomen, kan worden aangenomen dat dit gebeurde op grond van zijn verklaring t.a.v. de Colombiaanse autoriteiten.

Voor zover verzoekster betoogt dat hieruit niet vanzelfsprekend het gevolg kan worden getrokken dat de gezamenlijke vlucht met haar broer verzonnen is, biedt zij evenwel geen plausibele verklaring voor het verschil in datum. Immers, indien verzoeksters halfbroer daadwerkelijk samen met verzoekster Colombia zou zijn binnengekomen, lijkt er geen goede reden voor te liggen waarom het document dat op haar broer betrekking heeft een andere datum van binnenkomst vermeldt noch dat verzoeksters broer een andere datum zou opgegeven hebben. De Raad stelt bijgevolg vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de data van binnenkomst in Colombia de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas dat gebaseerd is op haar voorgehouden gezamenlijke vlucht met haar halfbroer naar Colombia ernstig ondermijnen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat zij een vliegtuigticket kocht naar Parijs vanuit Panama in juni 2019. Waar verzoekster nog aanvoert dat het logischer ware geweest om direct een vlucht naar België te boeken indien dit van bij het begin de bedoeling was geweest, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande en dat zij ook hiermee geen plausibele verklaring biedt voor het gegeven dat haar niet samen met verzoekster naar België reisde, geen gewag maakt van een toeristische reis naar Frankrijk maar wel verklaarde dat zij al in juni had beslist om naar België te reizen omdat ze in Panama niet gelukkig was en het leven er te moeilijk was geworden (zie administratief dossier, landeninformatie, notities persoonlijk gehoor nicht, p. 11, 19).

De Raad stelt verder ook vast dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat de geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden problemen op 29 juli 2019 niet alleen door bovenstaande vaststellingen aangetast worden maar ook door de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster niet overeenstemmen met de inhoud van de klacht die door haar wordt voorgelegd ter staving van haar verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing stelt hierover terecht het volgende *“De inhoud van deze klacht komt in het geheel niet overeen met de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud aflegt. In de klacht staat immers vermeld dat militairen van de eregarde op vrijdagavond 19 juli uw woning binnenvielen en jullie bedreigden en sloegen en dat ze dat deden om te voorkomen dat mensen die het nationaal territorium vanuit een ander land betreden informatie zouden doorgeven aan het buitenland over wat er in Venezuela gebeurt (zie klacht). In deze klacht laat u dus uitschijnen dat het omwille van uw verblijf in Panama zou zijn dat men naar uw woning kwam. Nergens wordt er iets vermeld over het feit dat men op zoek zou zijn geweest naar uw broer. Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd wat er in de klacht staat die u voorlegt. U verklaart daarop dat er instaat dat mannen naar uw huis kwamen en dat die op zoek waren naar uw broer. U wordt geconfronteerd met het feit dat er niets in staat over het feit dat ze uw broer zochten en verklaart dat door te zeggen dat het lid van de nationale garde bij uw aangifte zei dat ze in de klacht zouden verhullen dat het om mensen van de presidentiële eregarde ging (CGVS 1923176, p.20). Een bewering die bovendien geen steek houdt aangezien er letterlijk in de klacht staat dat het ging om een groep van militairen van de eregarde (militares de la guardia de honor; zie klacht). U wordt nogmaals gewezen op het feit dat uw verklaringen niet overeenkomen met de klacht en u wordt gevraagd of u begrijpt dat dat vreemd overkomt. Daarop zegt u dat het document wel bewijst dat mensen van de presidentiële garde van Miraflores naar uw huis kwamen en dat ze jullie sloegen. Hier spreekt u zichzelf dan ook tegen aangezien u op dat moment wel beweert dat het bewijst dat het mensen waren van de militaire eregarde die naar jullie huis kwamen en jullie sloegen (CGVS 1923176, p.20). Als de feiten zich echter zouden hebben voorgedaan zoals u beweert mag men toch van u verwachten dat u bij uw aangifte zou vermelden dat deze militairen naar uw woning kwamen omdat ze uw broer zochten. Uit deze tegenstrijdigheden blijkt dan ook opnieuw het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal. Bovendien is het ook onaannemelijk dat, mocht uw broer die dag gedeserteerd zijn, u de volgende dag een klacht zou gaan indienen tegen militairen die naar uw broer op zoek waren. Jullie zouden immers al beslist hebben dat jullie even later het land gingen verlaten, dus is het niet logisch dat u zo nog een spoor van informatie over uzelf en uw broer zou nalaten. Al deze inconsistenties doen dan ook verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”* De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster tegen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier geen ernstig verweer voert. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat de klacht van 20 juli 2019 niet aan het administratief dossier werd toegevoegd en evenmin een vertaling bevat zodat de inhoud ervan niet kan worden nagegaan. De Raad kan volstaan met te verwijzen naar hetgeen hierboven in punt 4 werd uiteengezet en de vaststelling dat uit de eenvoudige lezing van het administratief dossier blijkt dat deze klacht zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt en werd vertaald (zie administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5).

Uit dit alles blijkt dat verzoekster de geweldplegingen op 19 juli 2019 noch de gezamenlijke vlucht met haar halfbroer naar Colombia aannemelijk maakt aangezien haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Zij maakt bijgevolg ook niet aannemelijk dat zij omwille van de desertie van haar broer uit de Presidentiële Garde bij terugkeer naar Venezuela zal gevisieerd worden door de autoriteiten.

De loutere hoedanigheid van verzoekster als familielid van een gedeserteerde militair volstaat daartoe niet, nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten noch de wil noch de capaciteit hebben om alle deserterende militairen te vervolgen en brengt verzoekster verder geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij specifiek gezocht zou worden door het regime.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund aan verzoekster.

Deze vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in geval van terugkeer naar Venezuela kan worden afgeleid.

In zoverre verzoekster zich beroept op de aangehaalde vluchtmotieven om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de problemen van haar halfbroer omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en zij verder ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij specifiek gezocht zou worden door het regime omwille van de desertie van haar broer.

6.3. In de mate dat verzoekster zich beroept op de algemene socio-economische omstandigheden en de economische crisis in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen; stelt zij in essentie dat het feit dat zij een reis naar Europa reserveerde niet betekent dat zij in geval van terugkeer niet in een situatie van onmenselijke en vernederend behandeling zou terechtkomen, dat de Verenigde Naties in februari 2020 reeds stelden at een gezin op drie niet voldoende voedsel had, dat mensen ondanks verkoop van hun goederen niet meer rond geraakten om basisbehoeften en voeding te kopen en dat de COVID-19 pandemie de situatie op dat vlak nog verslechterd heeft. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoon, noch kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela hoofdzakelijk werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad herhaalt verder dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoekster in haar land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verder wijst de Raad op overweging 35 van de Kwalificatierichtlijn volgens dewelke gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De eventuele omstandigheid dat verzoekster omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, volstaat dan ook niet om haar subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Waar verzoekster wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Waar verzoekster nog wijst op landeninformatie waaruit blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten de schuld voor de covid-epidemie in de schoenen van terugkerende migranten schuiven en hieruit een verhoogd risico op onmenselijke of vernederende behandeling afleidt, stelt de Raad vast dat voor zover in de geciteerde landeninformatie wordt gesteld dat terugkeerders gestigmatiseerd worden, hieruit verder niet kan blijken dat zij aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing worden onderworpen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie en de door verzoekster neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020* blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Deze deelstaten hebben regelmatig te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster afkomstig is van Maracay en tot haar vertrek uit Venezuela in 2015 in de staat Aragua verbleef. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekster zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Caracas sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET